

Emirada

BRÜKSEL ESKİŞEHİR

Emirdağ

Emirdağlılar Vakfı
Yayın Organı

Ocak 2006
Sayı 14

Sahibi
Vakıf Adına
Dr. Orhan ÖZKIR

Yazı İşleri Müdürü
Muharrem KUBAT

Yayın Danışmanı
Gazi DURUSU

Hukuk Danışmanı
Av. İzzet ASLAN

Yayın Kurulu
Muharrem KUBAT - Elif BAĞCI - Gazi DURUSU
Fikret AKIN - Özcan TÜRKMEN - Ömer İYİGÜN

Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi
İ. İnönü Cad. Kazım Önal İş Mrk. No: 43/36
ESKİŞEHİR
Tel: (0.222) 233 74 74
Fax: (0.222) 234 32 32
www.emirdagvakfi.com
E-mail: www.emirdag@hotmail.com

Tasarım
arven artan

Yapım
özgürdijital
ar - ge, danışmanlık, tanıtım ltd. şti.
Şair Fuzuli Cd. No: 8 Güven İş Mrk. Kat 5/9
ESKİŞEHİR
Tel: (0.222) 231 01 40 - 50 Fax: (0.222) 231 01 80
www.ozgurdijital.com info@ozgurdijital.com

Baskı
Semih Ofset

ISSN - 1301 - 5605

İÇİNDEKİLER...

- 3 Sunuş
Yeni bir soluk yeni bir heyecan Dr. Orhan ÖZKIR
- 4 Yeni Yönetim ve Denetim Kurulu
- 6 Bizden Biri... İrfan KARACA
Elif BAĞCI
- 8 Buruk Bir Anı
Ünsal (Doğan) GÜNEŞ
- 9 Emirdağ'ı Anlatabilmek
Ayşe ÇEKİÇ YAMAC
- 9 Emirdağ - Şiir
Sabri DİL
- 10 Ayna ile İlgili İnanışlar
Ahmet URFALI
- 12 Emirdağ'da Yemek Kültürü ve Davet Geleneği
Fikret AKIN
- 16 Babamın Ardından
Prof. Dr. K. Hüsnü Can Başer
- 20 Emirdağ'da Futbol
Muhsin CAN
- 21 Burs Verenler
- 22 Etkinlikler
- 23 Haberler
- 26 Emirdağ'da Kavga Kültürü
Elif Bağcı
- 28 Anadolu Kültür Envanterinde Emirdağ
Emekli Öğrt. Gör. Fikret Fıçırcı
- 29 Emirdağ Dereboyu - Şiir
Burhanettin ÇİL
- 30 Tarih İçinde Emirdağ... EMIŞERİ
Halil ERENOĞLU
- 38 Emirdağ'ım - Şiir
Sevgi DURAN
- 40 Mutfağımız... Yufka
Rabia BARIŞ
- 42 Basından

VAKFIMIZA BAĞIŞLARINIZ İÇİN BANKA HESAP NO:
VAKIFLAR BANKASI ESKİŞEHİR ŞUBESİ: 2057871

Emirdağ'da Yemek Kültürü ve Davet Geleneği

Fikret AKIN

Milletleri meydana getiren yegane unsur "KÜLTÜR"dür. Dil, din, aile, hukuk, sanat, gelenek ve görenekler, tarih, ahlak gibi kavramlar, kültür unsurlarıdır. Canlıların hayatının devamı için vazgeçilmez bir olgu olan beslenme, bilhassa insan hayatında kültürün geniş bir parçası olarak "Beslenme Kültürü" olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bir adı da mutfak olan beslenme kültürü; coğrafi, ekonomik, ekolojik ve tarihi şartlara göre değişiklik gösterse de milli kültürün en önemli halkalarından birini teşkil etmektedir.

Mutfak, genelde bir milletin yiyecek ve içeceklerini, bunların hazırlanmasını, kullanılan araç-gereçleri, yemek ile ilgili törenleri kapsamaktadır. Yemek çeşitlerindeki farklılık aynı zamanda o mutfağın zenginliğinin de göstergesidir.

Türk Mutfağı Çin ve Fransız mutfağı ile birlikte dünyanın en zengin mutfaklarından birisi belki de birincisidir. Çeşitli faktörlere bağlı olan bu zenginlik Türk kültürünün otantik özellikleri bozulmadan yaşadığı nadir yörelerden birisi olan Emirdağ'da kendisini göstermektedir. İşte biz bu yazımızda Emirdağ yemek kültürünü (Mutfağını) ve yemek törenlerini (davetlerini) tanıtmaya çalışacağız.

Emirdağ'da Yemek Kültürü

-- Emirdağ mutfağının özellikleri

Ekonomisinin tarım ve bilhassa hayvancılığa dayanan Emirdağ'da bu özellikler yemek kültürünün oluşmasında belirleyici rol oynamıştır. Bu durum aynı zamanda geleneksel Türk mutfağını bütün meşhur yemek ve tatlılarının yapıldığı Emirdağ'da, Türk mutfağının bir parçası olarak, kendine özgü yemek ve tatlılarıyla değişik bir 'Emirdağ Mutfağı'nın oluşmasına sebep olmuştur. Biz bu yazımızda işte bu parlak Emirdağ

yemek ve tatlılarını tanıtmaya çalışacağız.

Emirdağ mutfağının genel özellikleri şunlardır;

■ Bölge ekonomisine hayvancılığın önemli bir yer tutmasından dolayı et ve et ürünlerinin kullanılması yaygındır. Emirdağ mutfağına özgü et yemekleri arasında Emirdağ güveci, gızardması, gavurması, haşlaması (bütün et) önde gelen et yemekleridir. Bilhassa güveç pek meşhurdur.

■ Et ve et ürünlerinin yaygın kullanılması Emirdağ'a ait bir köfte(küte) kültürünün oluşmasına yol açmıştır. Dolgulu küte, sivri küte, et kütesi, cullama kütesi, yağlı küte, yoğurtlu küte, gareser kütesi, babaanne kütesi gibi mahalli köfteler Emirdağ'ı köfte yöresi haline getirmiştir.

■ Emirdağ'da et genellikle kendi yağı ile pişirilir ve ete çok az su katılır. Ayrıca etin pişme süresi uzun tutulur. Bu da et yemeklerimize güveçte olduğu gibi ayrı bir lezzet katmaktadır.

■ Boz aşlar adı verilen ve genelde tahıl ürünlerine dayanan et ve tahıl yemekleri belirleyici özelliktir. Dolgulu küte, tutmaç, yarma aşı usbunun en güzel örnekleridir. Emirdağlıların: "Boz aşlar olmasa garnımız doymazdı." Şeklinde konuşmaları bu özelliği göstermektedir.

■ Yemeklerde ve hamur işlerinde genellikle 'gal yağı' kullanılmaktadır. İç yağının, kuyruk yağının, böbrek yağının eritilip belli oranlarda haşhaş yağının karıştırılmasıyla yapılan 'gal yağı' ve don yağının hamur işlerinde bükme, börek, lokur, katmerde kullanılmaktadır. Ayrıca tereyağı ve bölgeye özgü haşhaş yağı kullanmak yaygındır.

■ Hamur işlerinde bilhassa bükme, pide ve böreklerde bölgenin bir ürünü olan haşhaş kullanılmaktadır.

■ Hamur işleri Emirdağ mutfağında önemli bir yere sahiptir. Bükme, pide çeşitleri, börek, lokur, katmer, toptı, arabası en çok yapılan hamur işleridir. Haşhaş ilavesi ile hazırlanan hamur işlerinde mercimek, patates, peynir, kıyma iç malzemesi olarak kullanılmaktadır.

■ Emirdağ'da pidenin pek meşhur olmasının sebebi pidelik hamurun mayalı olması ve pişirme şeklinin değişik olmasından kaynaklanmaktadır. Açılan pide hamuru tereyağ konularak fırına verilir. Hamur iyice kabarıp yağ criyince fırından çıkarılıp yumurtaları kırılarak, yanları yağlanır ve tekrar fırına verilir. İçini çekerek pişmesi sağlanır. Yumurta. "sahanda yumurta" gibi pişer.

EMİRDAĞ YEMEKLERİ

Çorbalar

-Tarhana (Türkmen tarhanası), un tarhanası, toğga, pirinç toğgası, kıymalı şehriye (arpacık) çorbası, yoğurt çorbası, bulgur çorbası, un çorbası, su aşı çorbası (bulamaç) yeşil mercimek çorbası, çiçek bamya çorbası, işkembe çorbası, kelle-paça çorbası-naneli yoğurt çorbası ve kuzu kulağı otu çorbası

Et Yemekleri

-Güveç, gızartma, çoban kavurma, haşlama (bütün et), saç kavurma, ciğer sarma, ciğer kavurma

Köfteler

-Dolgulu köfte, sivri köfte, et köfte, gareser köftesi, yağlı köfte, yoğurtlu köfte, çullama köfte, babaanne köftesi, basmaç

Sebze Yemekleri

-Yanı yarma (karnı yarık), bamya, yaprak sarması (dügürlü), lahana sarması, pırasa sarması, -Kabak dolması (dügürlü), biber patlıcan dolması,

Hamur İşleri

Arabaşı, mantı, tıptı, haşhaşlı tıptı, mercimekli bükme, patatesli bükme (gümpürlü), haş-haşlı, patatesli lokur, gagırdaklı lokur, saç bükmesi (patatesli, peynirli, ıspanaklı, toklubaşılı hamursuz, gatmer (sade, haşhaşlı) börek (sade, peynirli, ıspanaklı, toklubaşılı) pişi, fırında pide (yumurtalı, peynirli, kıymalı, kuşbaşı, haşhaşlı, tahinli), kömbe, somun (Emirdağ ekmeği) yufka ağzı açık bükme.

Pilavlar

Şehriyeli pirinç pilavı, mercimekli bulgur pilavı, çoban pilavı, hamur pilavı.

Boz Aşlar

Yarma aşı, lepe (bulgurlu, pirinçli), oymaç, tutmaç, cızbastı ve bütün bulgurlu düğürlü yemekler

Tatlılar

Baklava, halbıra bastı, gülbarak, yemiş dondurması, goyultmaç, hoşmerim, kara havla (un halvası) muhallebi, sütlü, gurabiye, gabak tatlısı fırında gabak.

Hoşafılar

Üzüm hoşafı, üzüm hoşafı (crikli) çir hoşafı, ayva hoşafı, vişne hoşafı, erik hoşafı.

Turşular

Kelek turşusu, hıyar turşusu, lahana turşusu, biber turşusu, karışık turşu.

EMİRDAĞ'DA DAVET GELENEĞİ

Emirdağ'da yemekler alışlagelmişin dışında meydan sofralarında veya masalarda genellikle toplu olarak yenilir ve yemek sonunda mutlaka sofraya dua yapılır. Toplu olarak yenilen bu yemeklere genellikle "sıra yemeği" denilmektedir. Sıra yemeğinde yemek sayısı davet şekline göre değişse de vazgeçilmez sıra yemeği şu yemek gurubundan oluşmaktadır:

-Çorba (genellikle Türkmen tarhanası, toğga, kıymalı arpa şehriye çorbası)

-Üstü etli pilav (Arpa şehriyeli pirinç pilavı, hoşaf (Et gavurma, didilmiş haşlama et olarak pilav üstüne konur.)

-Tepsi böreği ve reçel (börek çok zahmetli olduğundan ve mahalle fırınlarının hepsi kapandığından son zamanlarda pek yapılmamaktadır.) Börek ortasına düğünlerde bal, helva, nişanlarda tahin helvası, ikram edilirdi.

Etlî çiçek bamya

Tatlı (Genelde baklava veya tulumba tatlısı)

Sarma (Etlî düğürlü yaprak sarma)

Emirdağ'da ağır yemeklerin ardına bamyanın sunulması hazmı kolaylaştırmak içindir. Tatlıdan sonra sarmanın sunulması duadan sıcak bir lokma geleneği içindir (ya kırık lokma ya da kırık lokma geleneği).

Emirdağ'da görülen yemekli toplantılar ve davetleri şöyle sıralayabiliriz:

Doğum davetleri, ölüm yemekleri düğün nişan ve sünnet davetleri, hacı pilavı, nikah daveti, el öpme daveti, gezek davetleri, asker davetleri, arife ve aşure günü davetleri.

Doğum Davetleri

Doğumdan sonra lohusa evine yakın akrabalar ve komşular tarafından "Lohusanın içini tutsun ve sütü tez gelsin" diye gönderilen takım yemeğidir. Genelde pirinç çorbası, et küte, palize, tatlı veya meyve şeklinde oluşmaktadır.

Ölüm Yemekleri

Emirdağlıların bir güzel adeti de acılı ve mutlu günde biraya gelmeleri acıyı ve mutluluğu paylaşmalarıdır. Ölümde Emirdağlıların büyük

oranda sahip çıktıkları ve ölenin yakınlarının acılarını paylaştıkları bir olaydır. Ölen kimsenin defnedilmesinden sonra cenazeye katılan erkeklere taze ekmek, halva ve zeytin ikram edilirdi. Üzüntüden kan şekerinin ve tansiyonun düşmesi üzerine yenilen halva ve zeytin dengeyi sağlardı. Ancak son zamanlarda bu etli pide ve ayran ikramına dönüşmüştür. Yine ölen kimsenin yakınları tarafından verilen davetlerde pide, ayran, güveç, tahin veya sıra yemeği ikram edilmektedir. Ayrıca ölü evi tarafından yapılan ve sıra yemeğinin verildiği “üçü, yedisi, kırkı, elli ikisi ve yılı” davetleri yapılmaktadır.

Düğün Nişan Ve Sünnet Davetleri

Düğün, nişan davetlerinin değişmez menüsü “sıra yemeği”dir. İçki sofralarının kurulduğu düğün nişan davetlerinde sıra yemeğinin yanı sıra çok çeşitli mezeler ikram edilmektedir. Mezenin bol ve çeşitli olması düğün evinin şanını artırmaktadır.

Düğün evine akrabaları ve yakın arkadaşları tarafından “musluk” adı verilen kesilmiş ve yüzülmüş koyun göndermek adettendir. Musluk çalgı eşliğinde gönderilir.

Düğünde kızın akrabaları ve arkadaşları gelin kızı ve sağdıçını düğün süresince davet ederler. Bu davet sabah olunca pide ağırlıklı kahvaltı şeklinde, sonra yapıyor ise “sıra” yemeği şeklinde olur. Ayrıca düğünde kız evinden gelen ve çeyiz asan hanımlara oğlan evi tarafından sıra yemeği ikram edilir. Kız tarafından grup halinde gelen düğün hayırlayıcılara “sıra yemeği” ikram edilir.

Hacı Pilavı

Hacdan geldikten sonra şükür maksadı ile eş, dost, komşu, akraba, fakir ve fukaraya verilen bu davette “sıra yemeği” ikram edilmektedir. Yalnız son zamanlarda bazı hacı adayları tarafından bu davet hacca gitmeden önce yapılmakta, davetliler tarafından hacca gidecek kimseye çeşitli hediyeler getirilmekte ve hacdan dönen kimseden de aynı şekilde hediye beklenmektedir. Bu da hacca gidecek kimseye büyük külfet getirmektedir.

Nikah Daveti

Gelinin indiği akşamı resmi nikah kıyıldıktan sonra dini nikah kıyılır. Bunun için

hoca ile birlikte konu-komşu ve akraba, ihtiyarlar davet edilir ve “sıra yemeği” ikram edilir. Daha sonra nikah kıyılarak güveyin sırtı yumruklanarak ve tekbir getirilerek zifaf odasına konulur.

El Öpme Daveti

Düğünden sonra oğlan tarafının kız tarafını, kız tarafının oğlan tarafını davet ettikleri bu el öpme davetinde “sıra yemeği”nin yanı sıra çay, kahve, pasta, kuruyemiş ve meyve ikramı yapılmaktadır. Ayrıca kız tarafından damada, oğlan tarafından geline hediyeler sunulmaktadır.

Gezek Daveti

Emirdağ sosyal hayatında önemli bir yeri olan ve yetişen gençlere töreleri öğretmek için yapılan bu gezeklerde genelde “sıra yemeği” ikram edilir, çerez ve meyve yenilir.

Kış günlerine rastlayan gezeklerde arabası, çerez ve meyve ikram edilir. Gençler arasında yapılan gezeklerde (yeyinti de denilmektedir) arabası ve meyve ikram edilir, çeşitli eğlenceli oyunlar oynanır.

Asker Daveti

Askere gidecek delikanlı yakın akrabaları ve arkadaşları tarafından davet edilir. “Sıra yemeği”nin ikram edildiği bu davetlerde asker delikanlıya çeşitli hediyeler verilir.

Kış günlerine rast gelen asker davetlerinin baş menüsü “arabası”dır. Kazanlarda pişirilen ve gara tepsilere dökülen arabası hamuru hindili arabası çorbası ile afiyetle yutulur ve çeşitli eğlenciler yapılır. Asker evi tarafından verilen bu davetlerde ilçenin bütün delikanlılarını davet etmek adettendir.

Arife ve Aşure Günü Daveti

Aşure ayında yapılan aşure, konu komşu ve akrabalar davet edilerek ikram edilir.

Ayrıca bayram arifelerinde yapılan pişi konu komşu ve gelip geçene ikram edilir.

Mutluluğunuz T.L. enflasyonu kadar büyük,
Sorunlarınız memur maaşı kadar küçük,
Bayramınız Demirel'in kafası kadar parlak,
Savaşsız, kuşgripsiz nice bayramlara.

Fakı EDEER

Babamın Ardından...

Prof. Dr.
K. Hüsnü Can Başer

Babam Musa Başer, 12 Temmuz 2005 Salı günü 16.57'de Erdek Ocaklar Beldesinde yazlık evinin önündeki plajda denize girdikten sonra kayboldu. Tüm aramalar rağmen bulunamayan Musa Başer'in naşı 4 gün sonra karşı kıyıdaki Denizkent sahilinde 16 Temmuz sabahı bulundu ve aynı gün Ocaklar Beldesi kabristanında öğleden sonra defnedildi.

Babam muhtemelen denize girer girmez kalp krizi geçirdi ve vefat edip suyun üzerinde sürüklendi. fark edildiğinde poyraz nedeniyle epeyce açığa sürüklenmiş olan naaşı bir süre sonra gözden kayboldu. Battı endişesiyle son görüldüğü mevkide dalgıçlar ve tüm Ocaklar koyunda Sahil Muhafazanının sonarlı gemileri tarafından 3 gün boyunca aranan babamı bulunduğu zaman teşhis ve teslim alma zor görevini yapmak da bana nasip oldu. Denizde kaybolan şehit olurmuş. Şehit babam köye gelir gelmez açılmış olan mezarına defnedildi ve cenaze namazı mezarı başında kılındı. Artık çok sevdiği ve 40 yıldır her yaz geldiği Ocaklar beldesinde denize hakim bir tepedeki yeni mekânında ebediyete kadar ikamet edecek.

Babam Musa Başer, herkes tarafından çok sevilen dürüst ve namuslu bir insandı. Mütevazı bir kişilikti. Sahip olduğu her şeyi kendi gayretiyle kazanmıştı. 65 yaşına kadar Türk adaletine savcı, hakim, avukat ve noter olarak şerefle hizmet etmiş, mutlu bir evlilik yapmış, biri eczacı profesör, diğeri ünlü bir sinema yönetmeni iki erkek evladı ile bir kızı ve altı torunu olan Musa Başer, 4 Temmuz 1920 tarihinde Emirdağ'ın Kolanşam Köyü Arzılı Mahallesinde Mehmet ve Döne Gültekin'den dünyaya geldi. Babasını hiç görmedi, zira babası kendisi ana rahmindeyken çok

genç yaşta ölmüştü. Yetim Musa dağlarda çobanlık yaparken içine düşen okuma arzusuyla taşlara, kayalara yazarak okuma-yazmayı söktü. Bir arkadaşıyla birlikte Emirdağ kaymakamına gidip okumak istediğini söylemesi, ilkokula 3. sınıftan itibaren alınması, okul bittikten sonra orta öğretim için Afyon'a gelişi, Afyon Milli Eğitim Müdürü Kemal Cenap Başer'in himayesinde Afyon Lisesi'ni bitirip Ankara Hukuk Fakültesi'nden mezun olması, Kemal Cenap beyi manevi babası olarak kabul edip onun soyadını alması, onun yeğeni olan Süheyla Başer ile hayatını birleştirmesi, Çankırı, Çankırı - Kurşunlu, Urfa - Suruç ve Antalya - Gündoğmuş'ta Savcılık ve hakimlik görevleri, 1956'da geldiği Eskişehir'de avukatlık ve noterlik süreçleri, 1985'te emekli olduktan sonraki mutlu ve sağlıklı yaşamı 86 yaşını kutladığı günlerde ve tam 56. evlenme yıldönümü gününde sona erdi.

Babam yaşamı boyunca Emirdağlı olmakla övündü. Emirdağ'da geçen çocukluk yıllarını gururla anlatırdı. Yıllar önce Kolanşam'ın Arzılı Mahallesine gittiğimizde doğduğu evin harabesi önünde sessizce ağlaması beni çok etkilemişti.

Yazımın başında, babamın ölüm saatini nasıl 16.57 olarak bildiğimi merak etmişsinizdir. Zira, başucundaki çalar saat o an durmuş. Kol saati ise çalıştığı halde tarihi 12 Temmuz'da kalmış ve ilerlememiş. Babamın kaybolduğu yerde beliren iki yunus balığının o bölgede havaya fırlayıp ayı

yere dalış yaptığı şov herkes tarafından ilgi ile izlenmiş. O gün ben Eskişehir'deydim. Haberi alır almaz arabaya atlayıp o gece Ocaklar'a geldim.

Kemal Cenap dedem babama "Sen çobansın, niçin okumak istiyorsun?" diye sorduğunda "kavalımı bilerek, hissederek çalabilmek için" cevabını alınca onu okutmaya karar verdiğini anlatırdı. Kemal Cenap dedem daha sonra Paşamehmetoğlu soyadını aldı ama babam aldığı Başer soyadını değiştirmede. Bu yüzden annemin kızlık soyadı hiç değişmedi.

Babam doğunca dul kalan annesi Anadolu 'da âdet olduğu üzere babamın amcası ile evlendirilir ve üç erkek ve bir kız kardeşi olur. Kardeşi Mehmet köpek yüzünden çıkan husumet neticesi pusu kurularak öldürülür. Katil yakalanır ve hapse atılır. Yıllar geçer. Babam noterlik yaparken, Emirdağlı bir genç ziyaretine gelir ve iş aradığını söyler. Biraz konuşunca babam onun kardeşini öldüren kişinin oğlu olduğunu anlar; ama renk vermez. Gence iş bulunması için tavassut eder. Babam işte böyle bir insandı. Çocukluğunda çektiği sıkıntıları hiç unutmaz ve okumak için yaptığı mücadeleleri gururla anlatırdı. Övünmeyi, böbürlenmeyi sevmezdi. Elini bile öptürmezdi. Son derece nazik ve kibardı. Ağzından bırakın küfrü, tek bir kötü söz dahi duyan olmamıştır. Kimsenin aleyhinde konuşmazdı. Dedikoduyu sevmezdi. Başkalarının başarısı onun çok mutlu ederdi.

1956'dan sonra Osman Bölükbaşı'nın partisi Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi (CMKP)'nin Eskişehir İl Başkanlığını yapmıştı. O yıllarda Bölükbaşı'nın en az iki kez bizim evde yattığını hatırlıyorum. 27 Mayıs 1960 darbesinden sonra Kurucu Meclise her ilden temsilci istendiğinde bizim evde sabahlara kadar bir toplantıda arkadaşlarının babamı Ankara'ya gitmeye razı edemediklerini, bu ısrarlarını babamın "Asker bu işi sevdi. Artık bu ülkede siyaset yapmam" diye kibarca reddettiği dün gibi hatırlımda. Bu nedenle merhum Seyfi Öztürk gitmiş ve yıllarca milletvekili ve bakan olarak ülkeye hizmet etmişti. Babamı, Afyon Lisesi'nde üç yıl sınıf arkadaşı olan 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel bile siyasete tekrar girmeye ikna edemedi. Kendisiyle olan dostluğu vefatına kadar sürdü. 19 Temmuz

günü Süleyman Bey beni arayarak arkadaşımı kaybetmekten dolayı üzüntülerini ve aileye taziyet dileklerini ilette.

Eskişehir'e bir üniversite kazandırmak amacıyla Prof. Dr. Orhan Oğuz tarafından kurulan Anadolu Üniversitesi Kurma ve Yaşatma Derneği'nin kurucularındandı. Osmangazi Üniversitesinin de ilk ilanı verilirken ilan parasını Akif Kutlu ile birlikte ceplerinden karşıladıklarını da yeni öğrendim. Yaşamı boyunca çevresine ışık saçtı, bundan sonra hatırasıyla nur saçmayı sürdürecektir.

18 Temmuz, Pazartesi günü 7. gün duasının okunduğu gece bizimle aile, komşular ve dostlar babamın denize son girdiği sahilden denize 130 tane yanan mum saldık. Yavaş yavaş uzaklaşan yüzen mumların koyda yarattığı olağanüstü görüntü saatlerce sürdü ve herkesin onu bir kez daha anmasına vesile oldu.

Kaybolmasından tam bir hafta sonra denize girdiği yerde torunu Deniz, suyun içinde dedesinin tespihini buldu. Bir haftadır onlarca kişinin denize girdiği yerde dedesinin tespihini bulmak bir torununa nasip olmuştu.

16 Temmuz Cumartesi günü öğle saatlerinde oğullarım M. Emre ve Bora ABD'den gelip İstanbul'a indiklerini haber verdikleri anda babamın naaşının karşı sahilde bulunduğunu öğrendik. Babamın aziz naaşını Denizkent'ten getirdikten sonra, Ocaklar beldesinin mezarlığına defnettik. Nur içinde yatsın.

Değerli hemşehrimiz, Pörnekli Avukat Kadir Öztürk Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur.

Yakınlarına baş sağlığı ve sabır dileriz.

Hemşehrimiz emekli Havacı Albay Mehmet Köksal Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur.

Yakınlarına baş sağlığı dileriz.

Yasin HALAÇ
Arşivinden

Emirdağ'da Futbol...

Muhsin CAN

Sayın hemşehrilerim, ben Emirdağlı oluşumdan her zaman her yerde gurur ve iftihar etmişimdir. Çocukluğumun geçtiği şirin ilçemizde futbol çok heyecanlı ve ilgili olurdu. Resimde gördüğünüz terzi Gazi amca ve berber Ceylan Çallı maddi destekleri ile Emirdağına heyecan verirdi. O yıllarda sabahın erken saatinde maç havasına girilir, Eskişehir ve civar illerden gelecek takımlar beklenir, Zeynepoğlu'nun fırınında göveçler yapılır, eski hamamda veya yeni hamamda misafir takım ağırlanır, toplu halde misafirler yolcu edilirdi. Emirdağspor'da eczacı Taner, Macit, kurt Yılmaz, Gücenmezlerin Yılmaz, Pırı Zeki, Gedevalinin Nadir, Orhan Sayın, Muhterem, Emin Şener, ben Muhsin Can takımında göze batan futbolcular idik. Her zaman buram buram bende kokan Emirdağ'ı özlerim. Yılda bir sefer olsun Çilli Mahallesi, Gacerlisini, Bolvadin yolunu, Uzun Çarşısını, parkı, çarşı yuvarlağını, Helan, Karacalar yolunu, hükümet önünü, Şekercilerin hanımı, yanan arabacı dükkanımızı özlerim. Helke yoğurdunu, yufkasını, keleşini, kabağını, sütünü özlerim. Eski hamamını, yanındaki köprüsünü, top kaçan deresini, köprüünün başında türkü söylediğini, Adaçalısını, gövecini, arabasını hayal ederim. Yastık kaçırdığını (düğünde) hiç unutmam.

Satırlarımı burada bitiriyor, sevgimi saygımı Emirdağlı hemşehrilerime sunuyorum.

Emirdağspor Futbolcuları Yöneticileri ile Birlikte

HAMİYETPERVER HEMŞEHRİLERİMİZ 2005 - 2006 ÖĞRETİM YILINDA DA 85 ÖĞRENCİYE BURS VERDİ

Ata YÜRÜK
Ayfer GÜCENMEZ
Belçika Diyanet Vakfı
Burhan SEZER
Bülent TARHAN
Cemil ÇILDIR
Ceylan BUZLU
Ceylan KESKİN
Erol SEZER
Eşe Özgür
Fakı EDEER
Fehmi Denizli
Fikret AKIN
Gül YİĞİTER
Hakan AKSOY
Hasan ÇELİK
Hasan ÇEKİÇ
Hasan SEZER
Hüseyin GÜL
Hüseyin URFALI
Hüseyin YİĞİT
İhsan ÖZEL
İlker ÖZOKÇU
İrfan KOYUNCU
İzzet ASLAN
Kamil ÇILDIR
Kemal ÖZGÜLER
Kerman ECZANESİ
Küpeliler A.Ş.
M.Kemal İNCE
Mehmet ÖZTEKİN
Mehmet URFALI
Metin EDEER
Murat KAHYA
Murat KARACASU

Mustafa ÇELİK
Mustafa KESKİNER
Mustafa KÖSE
Muzaffer CETAL
Nazif AYDEMİR
Oben KESKİN
Oktay ÇILDIR
Orhan LİMAN
Orhan ÖZKIR
Osman DURAN
Ö.İbrahim Sayın
Ömer ŞEN
Özcan ÖZGÜR
Rüstem ÇEKİÇ
Safa HALAÇ
Sarıpekmezler
Selahattin URFALI
Selma AKIN
Sevil-İrfan KARACA
Suat ER
Süleyman ÇÖKEN
Şahin COŞKUN
Tahir ÜSKÜDAR
Talha ÖZGÜR
Tuncer SARI
Turgay ÜNAL
Türabi ERYÜRÜK
Türkay BaŞ
Uğur ÖZDEMİR
Uğur ÜNVER
Vedat ERDOĞAN
Yılmaz ÜNVER
Yüksel YÜKSEL
Zeki BİÇER

5. GELENEKSEL EMİRDAĞLILAR GECE'Sİ BU YIL DA ÖZGÜVEN TESİSLERİNDE YAPILDI

Başkan Özgür, Vakfımızın beşinci geleneksel gecesini şerefliendiren değerli hemşehrimiz Eskişehir Valisi Sayın Kadir ÇALIŞICI'ya Topakev maketi hediye etti.

AÇIK ARTTIRMA MOLLA ŞAHBAZ'DA KALDI

Vakfımıza destek için düzenlenen açık arttırmada en yüksek ücreti ödeyen Asya Hali Sahibi Sayın Molla ŞAHBAZ bakırdan yapılan Topakev tablosunun sahibi oldu. Bu güne kadar Vakfımıza desteğini eksik etmeyen Sayın Şahbaz'a başkanımız teşekkür etti.

VAKFIMIZ KERMES DÜZENLEDİ.

Vakfımız 500'e yakın bayan üyemizin katıldığı Özgüven tesislerinde bir kermes düzenlemiştir. Gönüllüce eğlenip kaynaşan bayanlarımıza ayrıca Uzm. Dr. Sıtkı Karaca "Çocuk Gelişimi ve Eğitimi Konulu" bir seminer vermiştir.

GURBETÇİ HEMŞEHRİDEN ÖRNEK DAVRANIŞ!

Ertuğrul ALTINEL'in haberi

Kadir ŞEN doğduğu Çiftlik Köyü'ne ana sınıfı yaptırdı.

Belçika'da yaşayan Kadir ŞEN kaybettiği annesi Nuran ŞEN adına köyü olan Çiftlik'e 77 milyar TL harcayarak 25 öğrencilik bir ana sınıfı dersliği yaptırdı.

8 ay gibi kısa bir zamanda yapımı tamamlanan "NURAN ŞEN ANA SINIFI " 15.10.2005 tarihinde Afyonkarahisar Garnizon Komutanı Tuğ.Gn.Halit ÇAKER tarafından hizmete açıldı.Törene Emirdağ Kaymakamı, Afyon ÇYD. Derneği başkanı,Emirdağ okul ve daire müdürleri de katıldı.

Açılıшта Fatih İlköğretim Okulu Folklor ekipleri de bir gösteri yaptı. Hemşehrimizin örnek davranışını tebrik eder, tüm hemşehrilerimiz adına minnettarlığımızı sunarız.

VAKFIMIZ MODERN İLETİŞİME KAVUŞTU

Değerli hemşehrimiz CHP Merkez İlçe Başkanı Ayhan TÜRKSEVEN vakfımıza tam donanımlı bir bilgisayar hediye etti.Ayrıca SMS programı ve WEB sayfası kuruldu.Bundan böyle vakıf haber ve duyuruları,Emirdağ'ın Kültür değerleri,tarihi,adet ve göreneklerini web sitemizde yer alacak vakfımız bundan böyle üye ve diğer hemşehrilerimizle iletişimini ise SMS aracılığı ile sağlayacaktır.

Değerli Hemşehrimiz Ayhan TÜRKSEVEN'e bu anlamlı bağışından dolayı tüm hemşehrilerimiz adına teşekkür ederiz.

YÖNETİMDE NÖBET DEVRİ

25 Eylül 2005 Pazar günü Vakfımız lokalinde gerçekleşen genel kurul toplantısında eski yönetimden başkan Özcan ÖZGÜR ve çalışma arkadaşlarından Fikret AKIN, İstemi ÇELİK, Tahir ÜSKÜDAR, Reşat BAĞCI, Lütfi İhsan DAĞ görevlerini yeni hemşehrilerine devretmişlerdir. Yeni Yönetim Kurulu ise Dr. Orhan ÖZKIR başkanlığında hizmetlerine devam edecektir.

VAKFIMIZIN RAMAZAN FAALİYETLERİ

Ramazana ayı içerisinde hayırsever hemşehrilerimizden temin edilen 300 adet gıda yardım paketi Emirdağlı muhtarlarca tespit edilen ihtiyaç sahibi hemşehrilerimize dağıtıldı.

Ayrıca Eskişehir'de yaşayan toplumun her kesiminden hemşehrilerimizi bir araya topladığımız 600 kişilik iftar yemeği verildi.

■ Hemşehrimiz Vedat Alp,CHP İl Başkanı seçilmiştir. Tebrik eder başarılar dileriz.

■ Hemşehrimiz Tahir Üsküdar,DYP İlçe Başkanı seçilmiştir. Görevinde başarılar dileriz.

■ Vakfımız Yönetim Kurulu Başkan Yrd. ve Esnaf Kefelat Kooperatifi Başkanı değerli hemşehrimiz Suat Er Eskişehir Şoförler Odası Başkanı seçilmiştir.

Yeni görevinde başarılar dileriz.

EMİRDAĞ DEVLET HASTANESİ 5. DİYALİZ MAKİNESİNE KAVUŞTU!

Brüksel'de yaşayan yardımsever hemşehrimiz, Necati ŞEVİK bu defa da böbrek hastalarının yardımına koştu. Hastanemizde günasırı tedavi gören 14 hasta için gerekli olan 5. Diyaliz makinesini Sayın. Şevik Devlet Hastanesine hediye etti. Bildiğiniz gibi 4. Diyaliz makinesini de yine Brüksel'deki değerli hemşehrilerimizin EYAD derneği hediye etmişti.

Ertuğrul ALTINEL'in haberi

DEĞERLİ HEMŞEHRİMİZ Prof. Dr. K. Hüsnü Can BAŞER 2005 TÜBİTAK BİLİM, HİZMET ve TEŞVİK ÖDÜLÜ KAZANDI

TÜBİTAK'ın 2005 yılında verdiği dört bilim ödülünden bireini A.Ü. Ecz. Fak. Öğretim Üyesi Prof. Dr. K Hüsnü Can BAŞER Eczacılık alanında Farmokognozi çalışması ile aldı. Ödülünü 28 Aralık'ta Ankara'da yapılan bir törenle M.E. Bakanı Sayın Hüseyin ÇELİK'ten alan hemşehrimizin bundan önce de 2005 yılında iki ödül daha aldığı öğrenildi.

Hemşehrimizi tebrik eder, akademik çalışmalarının nice ödüllere layık olmasını dileriz.

Emirdağ'da Kavga Kültürü

Elif Bağcı

BİZ GAVGA ETMEDEN DURAMAYIZ. GAVGA EDECEK KİMSE BULAMAZSAK, DAŞI HAVAYA ATAR GAFAMIZI ALTINA DUTAR BAŞIMIZI YARAN DAŞINAN GAVGA EDERİZ. (Keçili Köyü'ne ait bir söylence)

Bolvadin Lisesi'nde ilk öğretmenliğini yapan bir sınıf arkadaşım Emirdağ'a beni ziyarete gelir. Yolda otobüste şiddetli bir Emirdağ-Bolvadin kavgasına tanık olur. Bolvadin Caddesi üzerinde olan bizim evin önüne iner ki bir de ne görsün; yine bir kavga, bizim iki komşunun döşenmekte olan kaldırım yüzünden kendilerinden geçerek giriştikleri bir arbede...

Yıllar sonra bu arkadaşşıma Ankara'da rastladım. Beni görünce ilk sözü: "Elif, sizin Emirdağlılar hâlâ kavga ediyorlar mı?" Ben: "Yok canım, o günler çok gerilerde kaldı. Artık Emirdağlılar Avrupalı oldu, Avrupa'da milletvekillerimiz, bakanlarımız, iş adamlarımız, tahsilli gençlerimiz, dünya güzelimiz var. Hem de "AB"ye Türkiye'den önce Emirdağ girdi." dedim. Ayrıca o kavga deneyimlerimizle Avrupa'da PKK'yı bile kaçırmış Emirdağlılar, diyerek arkadaşımı sorduğuna pişman ettim.

Biz Emirdağlıların ortak bir özelliği vardır. Emirdağ dışında birbirimizle en kardeş, en yakınızdır. Aramıza kimse giremez. Ama kasabamız içinde kardeş kavgaları gibi amansız, acaip, gürültülü kavgalar olurdu eskiden.

Bunları anımsadığımda yeise kapılmıyorum. Neden? İç kanatan, diş dokunan kem sözler yok çünkü... Her ne kadar bağırıp çağırırsa, hoplayıp zıplasalar da, bu keskin sirkeler anca kendilerine zarar verir, karşı tarafı derinden yaralayacak sözlerden kaçınırlardı. İnsanların sevgisi katkısızdı o zamanlar. İyi kötü her şeyi paylaşırlar, ara sıra da kafası bozulan stres ve öfkeden akli başından gidenler, tekrar akıl bali oluphuzura erebilmek için

seçerlerdi bu azap yolunu...

BOLVADİN (KONYA) CADDESİ

Eski çeşme, yeni çeşme, Hacı Senem Kuyusu ortasından geçen, Gacerli ve Çilli Mahallesi'ni ayıran, piyasa caddesi de olan bu Susa çok hareketliydi o zamanlar. Kasabaya giren - çıkan otobüs, kamyon ara sıra deve kervanları, askeri cemseler, pazara gelen köylüler, gençler, yaşlılar, çocuklar herkes ama herkesin yolu buradan geçtiği için pek çok kavga start alırdı bu cadde de...

En çok ta yol kenarında bulunan BULGUR SOKUSUNDA, genellikle havas olunan kız yüzünden çıkan, bazen uzun saphı, acaip soku tokmaklarının da işe karıştığı kendi içinde utangaç ve komik kavgalar...

Bir de caddenin Çilli Mahallesi tarafındaki çeşme başı kavgaları vardı. İzleyenlere hoşluklar yaşatan, hafif eğlenceli sataşmalardı bunlar. Çünkü, çeşme müdavimleri arasında sıra beklerken oluşmuş sıkı dostluklar vardı, burada fiziksel şiddet ve kırıcı sözler yerine, uzun bekleyişler sonunda doldurulan su kapları öfkeyle yere boşaltılır, bazen testiler kırılırdı. Yani kişilere pek zarar verilmezdi.

KOMŞU KAVGALARI

En eğlenceli ve çetin kavgalar, rutin komşu kavgaları idi. Bunlar bir dizi film gibi silsile halinde günlerce, aylarca sürer, taraflar ne için küssüp çekıştiklerini unutmış olurlardı çoğu kez. Bu kavgalar tıpkı geleneksel Türk tiyatrolarındaki "Orta Oyunları" gibi gerçekleşirdi. Kavga sırasında, damda, merdiven üstünde, ikinci katta bulunmak, başta elde edilmiş üstünlüklerdendi. Çünkü sayılacak "KAKIÇ"lar daha net ve herkes tarafından duyulacağı gibi, yer üstünlüğü bulunan kişinin güvenliği de tehlikeden uzak demektir. Taraflar kendi evleri esas olmak üzere orta bir yerde durur, anlatım yeteneğine göre, karşı tarafı yaralayıp çıldırtacak ne varsa avaz avaz bağırarak sayar, hatta hızını alamazsa bağırıktan kısılmış sesiyle, elini ağzına götürüp zılgıt çekerek zıplardı...

Mahalledeki herkes, yoldan geçenler, bilhassa çocuklar, şaşkın gözlerle ne olduğunu pek de seçemediği bu çılgın gösteriyi keyifle izlerdi. - Eşek gede öl arından emi!

- Ne diyong gıyz! Fesat köpek, senin yerinde başkası olsa, gapıdan dışarı çıkamaz...

- Öl arından. Hokurdaklı, ben senin ala ciğerini bilirim, doğruyu söyle sane...

- Şinik gafalı, kipildek gocam benim oğlanın önüne geçirmeye utanmıyon mu?

- Allah bin belanı versin, nişeyim ben, ne zaman geçmiş gocam senin bağırılak gözünün

önüne?

- İşte böyle guş guş akıllı olduğundan utanmadan beninen sürüşuyon gundakdaki çocuk gadar akıl yok sen de.

- Ben bişey bilmiyom öle mi, hadi yiğidisen bundan belc burdan geç de görüyüm seni.... gibi laflarla bezenmiş bu tiyatoraya herkes dalar, gösteri uzun sürerse, ocaktaki yemekler yanar, küçük çocuklar beşikten düşer, izleyiciler de kendi yakınları ile artçı kavgalar yapmak zorunda kalırdı. Bu kavganın silahları nadiren taşlar, çoğu kez de çomça ve gaşşıklarla çalınan tencere, tavalardı... Bütün bu kakış ve kavgalar her ne kadar gümbürtülü ve şiddetli geçse de diş dokunur, onur kırıcı sözler geçmediğinden gök gürültüsü gibi çabuk geçer, taraflar en ufak bahaneyle barışır, çocuklar ve erkekler zaten aldırış edip küsmezlerdi bu kadın kavgalarına...

ESNAFKAVGALARI

Esnaf kavgaları çoğu kez, yoğun kalabalıklarda, salı günü, müşteri ve esnaf, pazarda karşılaşan hasımlar arasında çıkar, etraftan ciddi müdahalelerle, terazilerin kilo ve dirhem demirleri, manifaturacıların metreleri devreye girer, genellikle ayırmak için araya girenlerin dayak yiyip yaralanmasıyla son bulurdu...

KARI-KOCA KAVGALARI

En içi karartan, can yakan kavgalar karı-koca kavgaları idi. Bunlar çoğu kez müdahale bitip operasyon tamamlandıktan sonra, aile büyüklerinden birinin veya hatırlı bir komşunun:

- "İllaha elin gırılısın emi eşşek gara yağlı, bu kız senin dengin miydi, emme felek!..." sözleriyle su yüzüne çıkar ve tarafların açıklamaları ile komşu mahkemelerine sunulur, sonunda, karısını eşşek sudan gelinceye kadar döğen babayiğit gara yağlıya nasihatler verilerek ya da tehditler savrularak iş tathya bağlanmaya çalışılırdı. Bugün o babayiğit gara yağlılardan eser kalmadığı gibi o günlerde de karısını döğeni tek-tük hatırlıyorum. Emirdağlının en değerli varlığı karısıdır diye düşünüyorum...

EDELERİN SAVAŞI

Çoğu Çayderenin kıyısında oturan çalgıcı edeler (aptallar) de az kavgacı değildi. Çaydersi bizim okul yolu üstünde olduğundan sık sık şahit olduğum tartışmalar çok şiddetli geçer, taş, değnek, gınata ve dümbeleklerle kafalar yarılr, kınılr, kavganın sonunda da genellikle taraflar hep birlikte aynı evlere girerek seyircileri şaşırtır, hayal görmüşe çevirirdi...

HAMAMDA

Benim en korktuğumsa hamamdaki namlı kavgacıları. Bunlar, örtünün altından çıkmış papaz

gibi dağınık saçlarıyla peştemali çeker, nalinleri giyer, en kalından en büyük silahı hamam tasını alır, bir de amansız bir yüz ifadesi takınarak hamama doğru bir savaşçı edasıyla yürürdü. - Çekilin abam geliyor! Çekilmemek ne kelime, yöneldiği kurnada yıkananlar çil yavrusu gibi dağılır, hamamdaki tellaklar ve bilumum hamam halkı, böylelerine cirbelik derecesine göre hizmette bulunup, selamete uğurlarlardı. Peki ya aksi olursa, birisi onu sallamaz ve diklenirse işte o zaman çark tersine döner, bizim abıla cürümüne göre, önce söz, sonra hamam tası ve kaynar sularla karşısındakilerin hesaplarını görürdü. Tabii ayağı kayan, düşen, sıcak su ve taslardan nasibini alan hamam halkı da depremden çıkmışa dönerdi...

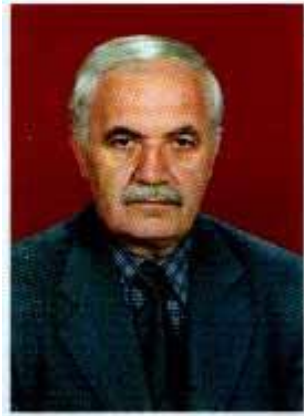
HAREMİDE DAŞLAŞMA

Eee bu kadar geniş alanda performans göstermek kolay değil tabii, altyapı gerek bu da düşünülmüş. Erkek çocuklar arasında benim de yeni duyduğum, Haremi de (Bademlik'te) taşlaşma olurmuş... Tabii ki taraf olan çocuklar, sebepleri de çocukcadır muhakkak, herhalde bu yarı oyun, yarı kavga gösterisi ve eylemlerine kimse engel olmasın diye kasabanın dışındaki Bademlik Tepesi'ne gelirler, topladıkları taşlarla bir güzel taşlaşırlarmış Bademlik'te kurulan yüksek okulun açılışına gelen, Emirdağ'ın yetiştirdiği müstesna insanlardan rahmetli Mehmet Okutan, yanındaki Sadık Öztekin Paşa'ya: "Sadık burada hiç daşlaştın mı?" diye sorarak çocukluklarını yadettmiştir. Şimdi bu kavgalar yok artık, o çeşmelerin altından çok sular geçti. Bütün toplumlar gibi Emirdağ toplumu da kendini yeniledi, tahsili, görgüsüyle dünyaya açıldı ve seçkin bir yer edindi. Yeni nesiller kavga edecek kadar yakın değiller birbirleriyle. Üstelik stres atacak pek çok yol var artık. Bizim kuşak da bitince artık eski muhabbetler sevgiler de kalmayacak diye korkuyorum doğrusu.

Eskiler, ellerine dikenler batmasını umursamadıkları için gül toplayabilmişler, fırtınalı nisan yağmurlarında ıslanarak mayıs çiçeklerine erişebilmişler diye düşünüyor, barış ve sevgi dolu zamanlar diliyorum efendim.

EMİRDAĞ'A ÖZLEM

**İstiklal Harbin'den yadigar kalmış,
kurduğu çeteyle düşmana dalmış,
Tahir Efe diye yurda nam salmış,
Efeler efesi Emirdağ'dadır.**

Anadolu Kültür Envanterinde Emirdağ...

Fikret Fıçı
Emekli Öğretim Görevlisi

Taşınmaz doğal ve kültürel varlıkların ulusal arşivinin çıkarılması içinde Emirdağ ilçemizde 04.09.1993 tarihinde Oxford Üniversitesi Hisar Köyü'ndeki kazı ekibi ve Kültür Bakanlığı temsilcileri tarafından gerekli envanter çalışması yapılmıştır. Sonuçta 33 adet kültür varlığı tespit edilmiştir.

Ayrıca Hisarköy (Amarium)'den komşu köylere götürülmüş parçalar tespit edilmiş, bunlar tekrar kazı mahalline götürülmüştür.

Anadolu envanter çalışmalarında, tespit edilen kültür varlıklarının Emirdağ'nda başlıcaları şunlardır:

GÖYNÜCEK DÜZYERLEŞİM YERİ

Suvermez ve Hisar köyleri arasında yer alıp Suvermez'in 4 km. doğusunda Göynücek mevki'i'ndedir. Doğu batı uzunluğu 300 m., kuzey güney uzunluğu 150m.'dir. Yerleşim alanında temel kalıntıları, Kuyubaşı olarak kullanılan mezar taşlarına rastlanmıştır. Kazıda bolca çatı, kiremit parçaları, kırmızı boyalı, gri, yeşil renkte sırlı seramik parçaları bulunmuştur. Parçaların Roma döneminden Bizans dönemine kadar yerleşildiği tespit edilmiştir.

Ayrıca Suvermez Köyü'nde Ahmet Gök'ün evinde 123 cm. uzunluk, 20 cm. enindeki Grekçe kitabe "Ey parlak Amminos, bu binanın yapımındaki gayretlerinizden dolayı uzun ömürlü olasınız" yazılıdır.

KARAYATAK HÖYÜĞÜ

Karayatak Köyü girişinde 9 m. yükseklikte, 1200 m. çapında basık höyüktür. Höyük üzerinde antik dönemden kalma iki su kuyusu bulunmaktadır.

Höyük üzerinde bulunan çini, çanak parçalarından Roma, Bizans dönemleri yerleşim yeri olduğu tespit edilmiştir. Höyük civarında kaçak kazı yapılarak tahribata uğratılmıştır. Ayrıca höyükten çıkarılan bazı mimari parça ve taşlar mezarlıkta ve köy içinde yapılarda kullanıldığı görülmüştür.

SALİHLER KÜÇÜKÜYECİK

Salihler Köyü kuzeyinde 10 m. yükseklikte olup, yapılan araştırmalarda eski Tunç döneminden, Bizans dönemine kadar yerleşim yeri olduğu tespit edilmiştir.

Höyük üzerinde bol miktarda Roma, Bizans dönemi seramiklerinden yoğun bir yerleşim yeri olduğu görülmüştür.

Ayrıca köy içinde ve mezarlıkta Genç Roma döneminden mimari parçalara rastlanmış, bunların Küçüküyecik'ten getirildiği kanaatine varılmıştır.

SALİHLER GAVUR TAŞLARI

Salihler Köyü kuzey doğusunda Gavur Deresi'nin güneyinde bulunmaktadır. Ne zaman kazılıp ortaya çıkarıldığı belli olmayan iki adet kapı tipi mezar steli bulunmaktadır. Bunlardan bir tanesi 4 kapılı mezar stelidir. Stel 140 cm. yükseklikte, 2.80 cm. genişlikte 30 cm. kalınlıktadır. Stelde yazıları oldukça silinmiş okunamayan yazıtlar bulunmaktadır.

Stel üzerindeki kabartma kapıların üst kapı aynasında kapı tokmağı ve kilidi görülmekte, diğer bölümlerde çiçek, palmet, sarmaşık motifleri işlenmiştir.

İkinci kapı, mezar, mezar steli 140 cm. yükseklikte, 230 cm. genişlikte 42 cm. kalınlıktadır. Üç kapılı mezar steli üzerinde yine kapı tokmağı, kilidin yanında palmet, sarmaşık ve ayna motifi bulunmaktadır. Taşların bulunduğu civar kaçak kazıcılarca tahribata uğratılmıştır.

FRIKLİ (ADAYAZI) KAYAMEZARLARI

Frikli Köyü Alibeyce mevkiinde üç adet kaya mezarı bulunmaktadır. Mezarların girişi kuzeybatı yönündedir. Yüksekliği 3.35 m. Uzunluğu 30 m. Olan tepe üzerinde mezar odaları farklı ebatlardadır.

Bir nolu mezar odası girişi 1.10 m. genişlikte 60 cm. yükseklikte, mezar odasının içi ise 2.60 cm. genişlikte 7.4 m. uzunluktadır. Mezar dibinde 70 cm.'lik tünel yer almaktadır.

İki nolu mezara giriş 90x40 cm.'dir. Mezar odası toprakla doludur.

Üç nolu mezar girişi 120x55 cm. ebatlarında olup içi toprakla doludur.

Tepe üst yapısının konglomera özelliği göstermesi nedeniyle burasının bir zamanlar nehir yatağı veya göl kenarı olasılığını akla getirmektedir.

HAMZAHACILI KÖYÜ İÇİ ÇEŞMESİ

Hamzahacılı Köyü camii yanındadır. Roma dönemine ait olup mezar siteli olarak yapılmıştır. Daha sonra bu taşlar ortası delinerek çeşme aynası olarak kullanılmıştır. 180 cm. genişlikte, 90 cm. yükseklikte, 26 cm. kalınlıktadır. Stel üç bölümdür. Stelin bir bölümünde kapı tokmağı, baklava kesiti üzerinde çiçek motifi işlenmiştir. Üçüncü bölümde yine kapı tokmağı ve çiçek motifi yer almaktadır. Steller tahminen M.S. III. Y.y. ait olduğu üzerindeki işlemler ve yapım tekniğinden anlaşılmaktadır.

HAMZAHACILI KÖY ÇEŞMESİ

Hamzahacalı Köyü içinde yer alıp, Roma dönemine ait mezar steli olarak yapıp, köyde çeşme aynası olarak kullanılmaktadır. 190 cm. genişlikte, 130 cm. yükseklikte 33 cm. kalınlıktadır. Mezar steli üç bölümdür.

Orta bölümün kapı üzerinde ve stelin bu kapı üzerine gelen üst bölümünde üçgen alınlıklı beşik çatı ve içlerinde kalkan motifi bulunmaktadır. Yanlarındaki iki kapı ortadaki kapıdan biraz yüksek işlenmiş kapının ortasından çeşme kurnası geçirilmiştir. Mezar steli üzerinde üç satırlık yazıt bulunmaktadır. Yazı tahrip olduğundan okunamamıştır. Üç bölümde de kapı tokmağı ve kilit bölümlerinden bitkisel bezemeler bulunmaktadır. Yapım tekniğinden M.S. III yüzyıla ait olduğu sanılmaktadır.

İSADEDE TÜRBEŞİ

Görnek ve Salihler Köyü arasında bulunmaktadır. Salihler'e 3 km. Görnek Köyü'ne 3 km. mesafede Ese Dede mevkiindedir. Türbe düzgün kesme moloz taşla örgülü, kırma çatılıdır. Türbenin boyu 9 m. Eni 3 m.'dir. Giriş kuzeyde olup, iki penceresi bulunmaktadır.

Türbede çok sayıda devşirme malzeme kullanılmıştır. Cephe duvarında iki sütun, ön cephede üzeri bezemeli mimari parça türbe içersinde bir sütun, iki sütun başlığı, duvarda ion tipi sütun başlığı ve kronit tipi sütun başlığı, taban döşemesinde ve pencere kenarlarında bezemeli mimari parçalar görülmektedir.

Kapı üzerindeki Bizans bezemeli mimari parçasında 9 madalyon içersinde çiçek motifi ve rüzgar gülü motifi yer almaktadır. Ayrıca rozet ve çiçek motifleri yer almaktadır.

Türbe içinde mezar taşlarının birisinde kavuk (sarı) olup iç yüzünde çiçek motifi ve Osmanlıca yazıt bulunmaktadır.

SALİHLER DEDE TÜRBEŞİ

Salihler Köyü Davulga yolu üzerinde Sarıhüyük mevkiindedir. Kare planlı yapıya sahip olup, türbenin temeli taş duvarla örülüdür. 3X3 m. Ebadında olup 2.10 m. Yüksekliktedir. Kuzeyde yer alan kapısı olup kırma çatılıdır. Türbe içersinde 25 cm. yükseklikte, 80 cm. genişlikte, 2 m. uzunlukta sanduka mevcuttur.

Mezar üzerinde seccadeler, eşarplar mum yakma tabakları bulunmaktadır.

DAYDALI KÖYÜ YATIRI

Daydalı Köyü mezarlığı içinde olup 9X9,65 m. Ebadında 1.5 m. yüksekliktedir. Çamur harçlı duvar taş örgülüdür. Kırma çatılı olup, çatı tavanı tahta kirişi ile desteklenmiştir. Türbeye güneydeki kapıdan girilmektedir. İçerde bir adet kronit tipi sütun başlığı, üç adet sütun, bir adet kilise sunak taşı bulunmaktadır.

Sütun taşı birbirine geçmiş spiral motifli dikine sekiz bantlı dört haç, dört bağlam hatlı harçlar ve bant motifleri spirallerle bağlanmış şekildedir.

Türbenin girişinde bir adet friz parçası olup altında ve üstünde saç örgü motifi, aralarında stilize palmet motifi vardır. Ayrıca kabartma izlerine rastlanmaktadır.

İlçemizde yukarıda sıralanan kültür varlıkları 2863 sayılı yasa gereği Kültür ve Tabiat Varlıkları Koruma Kurulunca tespit ve tescilli yapılmıştır.

Ayrıca Afyonkarahisar Kültür ve Turizm Müdürlüğü'nce ilçemiz dahilinde bulunan ve kaydı yapılmayan eserlerin ortaya çıkarılması için çalışılmaktadır.

Kaynak: 1-3 Haziran 1995 Emirdağ Kültür Araştırmaları Sempozyumu "Mevlüt Üyümez"

EMİRDAĞ DEREBOYU

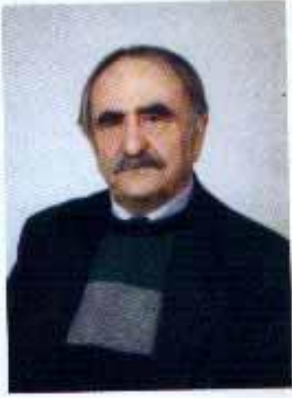
Umutla beslerdik biz istikbali,
Sever,sevilirdik görürdük hali,
Bu yüzden sineye çekmedik vebali,
Dağların kokusu gelirdi yağmurda
Mutlu,şendik bizler dereboyunda

Çelik çomak,topaç, saklambaç,kütük
Mart,birdirbir,uzuneşek oynardık
Atilla kerman yürekli delice,
Uçurtmalar salardık gökyüzüde,
Köpeklerimiz olurdu döşlüce.

Yeğince akardı çayın duruca,
Kalınca buzda kayardık hızlıca,
Ak ceylan'a benzer öküzler sulanır,
Tokaçlanır kilimler yıkanır
Şarkılar fısıldar yanık yanık ısıklar,
Eşlik ederdi yeşil yeşil kurbağalar.

Katar katar suya gider güzeller,
Kol kola gezerdi delikanlılar
Emişirdi koyun ile kuzular
Dağılmış haneler yaralı bağlar
Değişmiş iklimler akmıyor çaylar.

Kadife sayanı,gümüş düğmeli,
Top-top zülüflü de ince belikli,
Suna boylu,gerdanı beyaz kar gibi
Gözleri kudretten siyah sürmeli,
Güzellerin nic oldu tükenmiş nesli.

Emişeri

Halil ERENOĞLU

Emişeri, Farsça Hemşeri (aynı şehirli) sözünün dilimizde aldığı şekildir. Bizim gençliğimizde bu söz çok kullanılırdı. Ulaşım ve iletişim zor olduğu için her yer gurbetti. İlçe merkezinde köylere gelin giden kızlar bile ayrılık türküsü söylerdi.

Afyon Gurbeti - Garaser Damını Yardım da Kaçtım...

Biz ortaokulu Afyon'da okuduk. Yol şimdiki gibi kısa değildi. Garaser yolu uzar giderdi. Emirdağ Bolvadin arasında Kapaklı denen yerde mola verilir.

Bin dokuz yüz kırk bir yılında klaabalık bir öğrenci grubu içinde Afyon'a gittim. Ben tesadüfen Emirdağlı arkadaşlarımdan ayrı bir sınıfa düştüm. Oni ki yaşındaydım. Çevre yabancı, şive yabancı yani gurbet içinde gurbet...

Ders aralarında hemşerilerimi görmeyi canıma minnet bilirdim. Koçoğlu Arif Bey'in pansiyonunda, akşam arkadaşlarımla birlikte olmasaydım ayrılık üzüntüsünü daha da yoğun yaşayabilirdim. Çünkü, okuduğum dersanede en basit sözcüklerde bile yabancıydık. Yanımdaki Afyonlu çocuk bana "beri vaa" diyordu...

İki cümlemin de anlamı aynı; ama sözcükler farklı. Velhasıl bu ortaokul birinci sınıf, Afyon şivesi hazırlık kursu işlevi gördü. İkinci sınıfta gene aynı şubede idim. Hem okula hem de pansiyona alıştım. Zayıf bir öğrenci değildim; ama fizikten anlamadığıma kendimi inandırılmışım. İkmale kaldım. 1943 yazını bu ikmal üzüntüsüyle geçirdim. Babam ikmal imtihanı günlerinde clime bir mektup verip Koçoğlu Arif Bey'e gönderdi. Arif Bey disiplinli bir adamdı. Babam benim birkaç gün başıboş kalmamı istemiyor olmalıydı.

Ben Arif Bey'e gitmedim. Gözüm hemşeri aradı. O zamanlar İmamların Uzun Ahmet, Afyon'da memurdu. Bizim akrabamızdı. Onu buldum, sınav süresince onlarda kaldım. Rahmetli Uzun Ahmet'in hanımı Havadudu merdivenden düşüp ayağını sakatlamıştı. Evin önündeki meydana oyun oynayan çocuklardan biri, Uzun Ahmet'in oğlu Hakkı'ya sordu.

"Anengin ayağı iyi oldu mu?"

Yedi sekiz yaşındaki Hakkı, uluorta anasını soran çocuğa bozuldu..

"Niğniyong"

Çocuk bir şey anlamayınca tekrar sordu.

"Aneng ayağı iyi oldu mu?"

Hakkı bu defa daha da sertçe cevap verdi.

"Niğniyong"

Afyonlu çocuk herhalde çok açık sormak gerek diye düşünüp soruyu tekrarladı.

"Anengin ayağı iyi oldu mu deyyon"

Hakkı artık kesin konuşma gereği duydu ve patladı.

"Kasımısın" (Kahyası mısın)..

Çocuk gene bir şey anlamadı; ama, Hakkı'nın yüz ifadesinden, bu soruyu bir daha sormaması gerektiğini anladı.

İkmal imtihanını verip gene Afyonlu çocuklarla üçüncü sınıfı okumaya başladım. Fakat bir hal dikkatimi çekti. Lise öğrencileri, bir dersanenin kapısından içeri bakıp kapı civarında dolanıp duruyorlar..

Üç A Şubesi...

Liseli öğrencilerin kapısından bakıp bakıp çekildikleri dersane 3/A sınıfıydı. Burada kızlar vardı. Hele Nuran isimli bir kız güzelliğiyle ün salmıştı. Emirdağlı Mırının Sadık'ın oğlu Ziya, bu sınıftaydı. Pansiyonda aynı masada otururduk. Ziya, bu 3/A şubesinin mümessiliydi. Bir sabah 3/A sınıfına girdim. Maksadım küçük bir eğlence idi. Ziya yoklama yapıyordu. Yanaştım,

"Beni başmuavin gönderdi bu sınıfta okuyacağımşım." dedim..

Ziya geç otur deyip adamı listenin altına ekledi. Şaka maka demeye kalmadan 3/A öğrencisi oldum. Afyon Lisesi çok disiplinli bir okuldu. Ama çok kalabalıktı. Kendi kafamdan şube değiştirmem fark edilmedi. Ben de işi oluruna bıraktım, böylece kayıtlara geçtim.

Kızlarla aynı şubede olmanın beklenmedik

heyecanı, ergenlik çağının deliceleri derken, sınıfın en haylaz öğrencisi oldum. Yıl 1943..

Bir gün Nuran isimli o güzel kız, benim oturduğum sıraya geldi.

“Halil sen arkaya geç, bu ders biz burada oturacağız.” dedi. Kızın bu davranışı duygularımı okşadı. Onların sırası bizden uzakta karşı sırada idi. Oradan kalkıp benim sıraya gelmesi dikkat çekici olduğu için öğretmen işkillendi. Ders coğrafya idi; ama, İsmet Paşanın özlü sözleri isimli bir broşürden açıklamalar yapılıyordu. Benim aklım önümde oturan Nuran ve arkadaşındaydı. Nuran üstelik bir de elime defter vermişti. Anı defteri. İçinde genç öğretmenlerin bile yazıları vardı. Nuran'ın güzelliğine övgüler düzülmüş bu defteri karıştırırken numaram okundu. Öğretmen, kızların yer değiştirmesinden ve benim de bir şeyler karıştırmamdan şüphelenmiş bir çeşit suçüstü sorgusuna çağırmıştı.

“Anlat bakalım bu okunanlardan ne anladın?” (İsmet Paşanın özlü sözleri)

Alakasız bazı şeyler söyledim. Öğrenciler gürültülü bir şekilde gülünce, hoca beni tahta başından kovdu ve daha düşük bir not olmadığı için sıfır verdi. Benim coğrafya notlarım yüksekti. Ama “Ateş Hanım” denilen bayan öğretmen çok öfkelenmişti. Üstelik müdürün hanımıydı. Benim için artık kurtuluş yoktu.

Boşnak bir kimya hocası vardı. Türkçesi taklide çok uygundu. Ben de okul eğlence gecelerinde taklidini yapardım. Öğrenciler çok güldükleri için kimyacı da defterimi dürdü. Fizikle zaten aram yoktu. Bir de müzik eklenince sınıfta kaldım. Birkaç dersten iftihara geçtiğim halde bir yıl kaybettim. Böylece 3/A sınıfına da veda ettim. 1944-45 ders yılında üçüncü sınıfı bir daha okudum. Doğrudan geçip ortaokulu bitirdim.

Boz Urubalı (haki elbise) Yıllar...

Babam beni Konya'ya götürüp Kuleli Askeri Lisesi'ne kaydettirdi. Askeri lisede yurdun her yerinden öğrenci vardı. Askeri Liseye ortadan gelenler, devre kaybedenler, yeni girenler kendi aralarında dayanışma içinde idiler. Ancak bu dayanışma içinde en kuvvetli bağ hemşerilikti. Askerlik geleneği yüzünden asker üniformasını daha önce giyenlerin birkaç ay kıdem havası atması olağandı. Bu sebeple hemşerilik, sürtüşmelerde işe yarayan bir unsurdu. Benim hiç

hemşerim yoktu. Zamanla, konuşma tarzımdan, Maraşlılar bana sahiplendi. Böylece Maraşlıların hemşerisi oldum. Çok seneler sonra, bizim Musacalı aşiretinin Dulkadirli teşekkülüne bağlı olduğunu öğrenince bu hemşeriliğin pek de boşuna olmadığını anladım.

Konya Günleri...

İlk çarşı iznine çıktığımda hükümet meydanında bir lokantaya girdim. Garsonlardan birini hemen tanıdım. Bu çocuk Emirdağ'da aşçı Ahmet'in lokantada çalışırdı. Bu çocukla ilgili önce Emirdağ anımı anlatayım. Ortaokul mezunu olup da liseliler sırasına girince, kendime bir lokanta ziyafeti vermek istedim. O zamanlar en ünlü lokantayı Aşçı Ahmet işletiyordu. Lokanta şimdiki Akbank'ın olduğu yere denk düşüyor. Yanı başında da boş bir arsa vardı. Emirdağ'da mola veren araçlar oraya yanaşırdı. Lokantaya girip bir masaya oturdum. Tam garsona işaret ettim ki bir gürültü koptu. Kap-kacak, tabaklar şangır şungur dökülürken, garson “zelzele” diye bağırdı. Hemen dışarı fırladık. Meğer bir kamyon duvara bindirmiş. Aşçı Ahmet öfkeyle şoföre bağırmaya başladı. Şoför şaşkın şaşkın bakınıyordu. Sonra şunları söyledi:

“Bey ağabey ben yabancıyım. Arabayı yanaştırmak için geri baktığımda, bir vatandaş gel diye işaret etti. Ben de herhalde deynekçi filan diye gel dedikçe gittim. Sonra duvara çarpınca da “vay ayı vay” dedi. Aşçı Ahmet daha da kızdı, “ne deynekçisi yahu” diye bağırdı. Adam, “işte ağabey” diyerek az ötede olanı biteni seyreden Göçü'yü gösterdi. Aşçı Ahmet, Göçü'yü görünce yabancı şoföre çatmaktan vazgeçti, bizimle birlikte yemek yiyip de zelzele lafı üzerine dışarı fırlayan emekli polis Ömer Avcı'ya söylendi. “Ömer Bey, şu Göçü'ye sahip olun, muavinlik hevesinden vazgeçsin; yoksa duvar bir gün üstümüze yıkılacak.” Göçü'nün kardeşi rahmetli Ömer Avcı hiçbir şeyi ciddiye almazdı.

“Garip gardaşım amme hizmeti yapıyor gene de yaranamıyor.” dedi.

İşte Konya'da tanıdığım garson bu çocuktu. Biz çarşı iznine sivil elbise ile çıkamıyorduk. Haftaya elbise getirip kendisine teslim edeceğimi, izine çıktığım günlerde giyeceğimi söyledim. Bir hafta sonra elbiseyi getirip teslim ettim. Ertesi hafta lokantaya geldiğimde garsonun ayrıldığını

öğrendim. Doğrusu hiç kızmadım. Yersiz yurtsuz biriydi. Benim derdim elbiseden çok Emirdağ lafları edecek birini yitirmektir. Sonra okulda, Emirdağlıların terzi Ali Bey dedikleri ustaya rastladım. Askeri lisenin terzi kadrosunda çalışıyordu. Emirdağ'da iken ustaların ustası biliniyordu. Onunla hoş sohbet ettik. Konya'da öğrencilik günlerimizin en büyük zevki sinema idi. İzne çıkar çıkmaz hemen gidip palaskalarla yer tutardık. Bir gün film arası için ışıklar yanınca, sağma soluma bakındım. Halaç Esat'ın Hilmiyle göz göze geldim. Karanlıkta yanıma oturmuş. İkimiz de şaşkın şaşkın bakıştık. Yandaki arkadaşına beni gösterip memleketlim dedi. Askerliğini yapıyormuş. Hemşeriye gökte ararken sinemada yanımda buldum. Hilmi tam hemşeri idi. Emirdağ oyunlarının ustasıydı. Hilmi'yi bir daha görmedim. Yaşıyorsa selam olsun. Bazı Emirdağlılar Konya'yla ilgili bir sohbet olsa, Gara Ahmet Efenin Konya isyanındaki hizmetini abartarak anlatırlardı. Hatta Konya'da "Azziyeli'yim" deyince çok kızarlar, iyi gözle bakmazlar gibi laflar ederlerdi. Ben de bu hikayeleri dinlediğim için kendimi Gara Ahmet Efenin müfrezesinde bulunmuş gibi hissediyor, bazı yaşlı Konyalılara Aziziye hakkında ne bildiklerini soruyordum. Kimsenin bir şey bildiği yoktu.

Velhasıl Gara Ahmet efenin şöhretinden pek yararlanamadık. Ben gene hemşeri derdine düşmüştüm. Bir gün Konya hükümet meydanına doğru yürürken sayalı bir kadın gördüm. Alıbasma saya benim çocukluk hayallerimi hemen işletti. Kendimi yayla yolunda bir göç katarında imiş gibi hissedip kadına yaklaştım. Nereli olduğunu sordum. Eskişehirliyim dedi. Çok fakir giyimliydi. Belki de dilenmek için gelmişti. Eskişehir'in Türkmenmecidiye veya Günyüzü taraflarından olabilirdi. Beni memleketi değil üstündeki eski saya ilgilendirdi. Onun görüntüsünün ilham ettiği heyecana muhtaçtım. Ama o ekmek derdindeydi, el açmak zorundaydı. Ancak karnı doyarsa benimkine benzer duygular hissedebilirdi.

Çok uzun yıllar önce bir kadının yaylada okuduğu uzun hava aklıma geldi. Bizim Emirdağ ezgilerine benzemiyordu. Türküyü okuyan kadın, bakkal Memiş Yardımcı'nın hanımıydı ve sanırım Emirdağ'ın yerlisi değildi. Belki Günyüzü tarafından idi.

Okuduğu türküden aklımda iki üç mısra kaldı.

"Terazim kırıldı dartılamadım,
Derdime yanacak yar bulamadım

...

Günyüzü doğu"

Bu kadıncağız da belki terazisi kırılanlardan biriydi. Kendi derdine düşmüş kadına eski türkülerden söz etmek elbette akıl işi değildi. Koca Konya'da, beni Emirdağ heyecanı yaşamama neden olan bu kadından yaylada terkedilmiş eski bir yurdun hissettirdiği hüznle uzaklaştım.

İstanbul Yollar Bükülür Gelir...

Bizim okul 1947 yılında İstanbul'a nakledildi. Hemşeri arama duygularım artık hızını yitirmişti. Gene de Emirdağ'a bulaşmış bir aileye rastladım. Bayat'ta nahiye müdürlüğü yapmış Hulusi Bey, babamın arkadaşıydı. Onun oğlu da askeri okula girdiği için, alışım diye beni de evci çıkardılar. Birkaç kere evlerine gittim. Küçük pazarda oturuyorlardı. O semtte çok Siirtli vardı. Hulusi Beyin dostu olan bir Siirtli'nin evine misafir gittik. O semtte çok da çingene vardı. Ben bilgiçlik taslamak için, bu çingeneler artık Türkleşmiştir diyecek oldum. Adam: "Yok oğlum Türkler çingeneleşti." dedi. Bu söze o zaman bir anlam verememişim. Televizyon dizilerini izlerken o bilge Siirtli'yi hep hatırlarım. Ben Çengelköy'deki okula gitmek için bindiğim boğaz vapurlarından çoğu zaman Üsküdar'da inerdim. İstanbul'un o zamanlar en fakir semtlerindendi. Halkının Türkçesi İstanbul'un Avrupa yakasından farklıydı. Üsküdar Anadolu yakasında olmakla beraber halkında bir İç Anadolu havası vardı. Bulgurlu, Dudullu, Kısıklı, Kanlıca gibi isimler Emirdağ köylerini anımsatırdı. Daha önce bazı yazılarda belirttiğim gibi, bizim Musucalı aşiretinin bir adı da Üsküdar Türkmeni'dir. Demek bir ilgimiz var. İstanbul'da her zaman Emirdağlıya rastlamak mümkündü.

Adamın biri bir kurbanlık beğenmiş. Kurban sahibi hayır gör yapmak için elini uzatmış. Adamın karısı hemen sormuş: "Nerelisin?" Cevap: "Emirdağlıyım." Kadın hemen kocasına dönüp uyarılmış. "Verme Necati elini". Çünkü bir yıl önce hayır gör için elini kaptıran adam kurtulamamış.

Bu yıllarda üniversite öğrencisi, subay, polis, tüccar, Emirdağlılara rastlamak her zaman